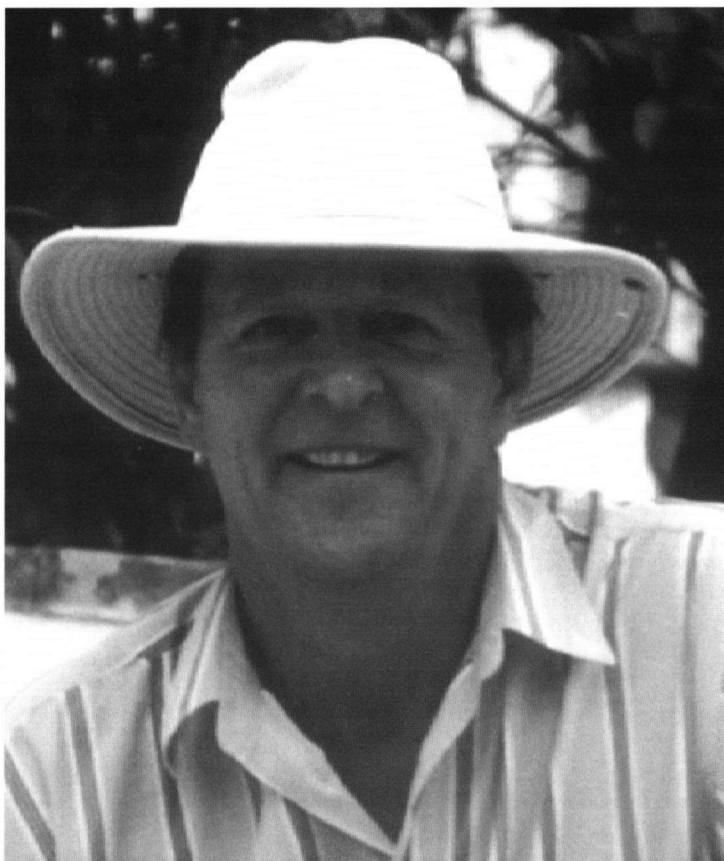

In Memoriam

Remmert Daams

1948 - 1999

Toen ik vorig jaar mei promoveerde, was één van de stoelen achter de tafel leeg. Dat was de stoel voor Remmert Daams. Remmert was voor de plechtigheid naar Nederland gekomen. Zaterdag 1 mei vertrok hij van het huis van vriend en collega Albert van der Meulen voor een bezoek aan zijn broer in Emmen. Het zou zijn laatste reis zijn. Bij aankomst in Emmen bleek Remmert te zijn overleden. Hij was 51 jaar.

Ik heb Remmert leren kennen aan het eind van mijn studie, zo'n 12 jaar geleden. Terugkijkend heb ik hem in de periode niet eens zo heel vaak gezien. Twee seizoenen waren we samen in het veld bij Daroca, en ik zag hem ieder jaar kort tijdens zijn bezoeken aan Nederland. Doordat ik hem maar zo kort gekend heb, had ik twijfels of ik wel de geschikte persoon ben om een in memoriam te schrijven. Dat ik dat toch doe, is vooral kenmerkend voor de persoonlijkheid die Remmert was. Met zijn charismatische uitstraling was hij in staat om je binnen een half uur het idee te geven dat je hem al jaren kende. De veldwerken in Daroca waren

een wetenschappelijk feest, zowel door de kundigheid van Remmert als expeditieleider, als door zijn warme persoonlijkheid. Zoals zijn broer tijdens de crematieplechtigheid zei: "Remmert leefde zo intens, dat hij ieder jaar als twee beleefde". Het lag in de bedoeling dat ik na mijn promotie zou gaan werken aan de insecteneters van Daroca. Werk waardoor ik vaker met Remmert te maken zou krijgen, een uitzicht waarop ik me verheugde. Het is anders gelopen.

Remmert was een begenadigd geoloog en paleontoloog. In het veld leek het wel of hij de fossielen kon ruiken. Door zijn scherpe blik voor details en inzicht ontdekte hij vele fossielhoudende lagen. De indrukwekkende lijst vindplaatsen in het Darocagebied, die mede door zijn veldwerk tot stand is gekomen, is daar maar één van de voorbeelden van. Maar ook achter de microscoop toonde hij zijn enorme gevoel voor het materiaal. Daarvan getuigt een hele reeks publicaties. Ooit vertelde Remmert me dat hij zijn artikelen al begon te schrijven, terwijl hij het materiaal nog aan het

uitpikken was. Zo kreeg ik van hem ooit een doosje insecteneters met de mededeling: "Moet je opletten, hier zit een kleine egel in!" Op dat moment was ik vrij sceptisch, omdat ik wist dat Remmert nooit aan egels gewerkt had. Pas toen ik het materiaal opgezet en gemeten had, constateerde ik wat hij al tijdens het pikken had gezien.

Remmert studeerde in 1973 af in de geologie aan de universiteit van Utrecht. Direct na zijn afstuderen kreeg hij een positie aan de universiteit van Groningen, waar hij tevens begon met zijn promotie aan fossiele slaapmuizen. Daarbij kwam ook zijn tekentalent aan het licht. Remmert verzorgde voor zijn promotie en latere artikelen zelf de illustraties.

Zijn promotie bracht hem regelmatig in Spanje, een land waarvoor hij altijd een bijzondere affectie zou koesteren. Tijdens het werk begon hij een intensieve en zeer vruchtbare samenwerking met Nederlandse en Spaanse collega's. Remmert begeleidde een aantal Spaanse promovendi bij het succesvol afronden van hun proefschrift. Onder hen zijn latere vrouw Marián.

De bezuinigingswoede aan de Nederlandse universiteiten leidde midden jaren '80 tot het opheffen van het Geologisch Instituut in Groningen. Remmert werd op wachtgeld gezet. Medewerkers van het Museu Nacio-

nal de Ciencias Naturales in Madrid nodigden hem uit om, als onbezoldigd medewerker, zijn werk voort te zetten aan dit museum. In Spanje was Remmert helemaal in zijn element. Hij kon zich volledig aan de paleontologie wijden en wist daarbij in Marián een echt- en vakgenote aan zijn zijde.

Op 1 oktober 1993 werd Remmert benoemd tot hoogleraar aan de Facultad de Ciencias Geológicas aan de Universidad Complutense de Madrid, één van de belangrijkste universiteiten in Spanje. Hier zette hij zijn werk aan de systematiek en stratigrafie van knaagdieren uit het Tertiair van met name Spanje voort en leidde hij verscheidene promovendi op. Het was ook in de hoedanigheid van hoogleraar dat hij naar Nederland voor de promotie was gekomen.

Remmert was zonder meer één van de grote namen van de paleontologie van Nederland. Hij laat niet alleen een indrukwekkend oeuvre na, maar er is ook een generatie jonge paleontologen die veel van hem geleerd heeft. Daarnaast echter zal hij vooral herinnerd worden om zijn levenslust, zijn warme persoonlijkheid en zijn karakteristieke benadering van mensen.

Lars van den Hoek Ostende